

ворихъ въ къщитѣ си и несмѣяхъ да излѣзатъ на никадѣ, защото има ножъ и коршумъ срѣщу дерзостиа имъ. Цѣль градъ бѣше обзетъ съ страхъ и трепетъ, дѣто и най-вѣщото перо не е въ сила да изобрази и прѣдстави положението на това недоумѣнце и страшилище, въ което гражданитѣ са намирахъ и очаквахъ отъ менута на менута смъртъта си. Този день са считаше веке за Българитѣ адъ съ смъртъ, а за турцитѣ рай, когото отъ толкози врѣме става очакватъ за годенъ случай да ударятъ и нападнатъ града съ огенъ и ножъ: та да удовлетворятъ вѣковнитѣ си прѣдначертани и очаквани кроежи, замисли и скотски страсти въ чудноватото имъ въображение на мюсюманския фанатизмъ. Человѣка побиватъ трѣпки като си припомни онзи страшенъ день съ неговитѣ страхове, олекания, тухвания, плачове, сълзи, смайвания, лутания насамъ на тѣй, забравяше на положението си, безсъзнателни шепнения и на тайни молитви отиравани съ сълзи на очи къмъ небето за помощ и избавление отъ назначената явна смъртъ. Всичко туй смъртно нѣмо мълчание и опасно очаквание на цѣлитѣ градъ за блиската му налѣжаща смъртъ, се продължи прѣзъ деньтъ часа по турски отъ утринъта до 8 и 9 часа къмъ вечеръта, гдѣто са прие като грѣмъ отъ молния извѣстието, че руситѣ дошли и очакватъ посрѣщанне отъ гражданитѣ турци и Българи.

Дордѣ християнското наследство са намираше въ обятията на турското прѣдначертано пезаханато още клание и дордѣ турскитѣ бейове държахъ тайни помежду си съвѣщания и частни съ Българскитѣ тогавашни първенци Хад. Господинъ Славовъ, Хад. Андонъ Митевъ, Хад. Христофоръ Бочана Бончевъ, Дѣда Сава и др., що бѣхъ на турска служба; та размѣнявахъ рѣшенята на съвѣтитѣ съ поостренитѣ турци приготвени за сѣча, който са очакваше и отъ повечето поддържанне, въ това опасно врѣме думамъ на живота се рѣшихъ четирма души да жертвоватъ себе си за свободата на отечеството си съ цѣль или да доведатъ руситѣ да избавятъ градътъ отъ опасноетъта, или ако несполучатъ да умржтъ. Имената на тия защитници се